

110 Ἀγγελάου: Α) Ἀθηναίων: Περίκλειον ὄρειον.— Β) Ἀμφιάρειον.

AE 1918

ἀριμὸς καλῶς δι' ἀναθυρώσεως ἀριμότητος, τὴν δὲ προσθίαν ὄμιος ἐπιφάνειαν ἀνώμαλον.»

«ὅν Ἐξ ὀρθοστατῶν Γ, κειμένων κατὰ 0 22 ἐσώτερον τῶ ἀναβαθμῶν. Ἐκ τῶν ὀρθοστατῶν εἰς καὶ μόνον διεσώθη κατὰ χῶρον, ὁ τῆς ΒΑ γωνίας ἔχων μήκος 1 33, ὕψος 0 97 καὶ πλάτος 0 44 (αἱ διαστάσεις, αἵτινες ἀναφέρονται ἐν ΑΕ 1915 152, δὲν εἶναι ἀκριβεῖς). Φέρει δ' ὀρθοστατῆς οὗτος προσπεφυκὸς (0 015) τμήμα τοῦ καθέως ἐπ' αὐτὸν χωροῦντος σκέλους τοῦ τοίχου, ὅστις ἐπεξετίειτο κατὰ τὴν ΒΑ καὶ τὴν ΒΔ ὕψεις πλεονᾶς ὡς συνάγεται ἐκ τῆς πλατείας ἀναθυρώσεως ἣν φέρει ὁ σφριζόμενος ὀρθοστατῆς ἐκατέρωθεν, ἥτοι ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς αὐτοῦ πλευρᾶς καὶ ἐπὶ τῆς ρηθίσης ἀπορύσεως. Τὸ ἀκριβὲς ὕψος τοῦ τοίχου δὲν γινώσκουμεν, διότι ἄλλοι ἀνώτεροι τῶν ὀρθοστατῶν δόμοι δὲν περιεσώθησαν. Εἶναι ὅμως πιθανώτατον ὅτι θὰ ἐξικμεῖτο κατὰ 2 45 ἄνω τοῦ ἀναβαθμοῦ ἥτοι μέχρι τῆς ὀριζοντίως ὀμαλισμένης ἐπιφανείας τοῦ βράχου, ἥτις ἀπέτελε τὸ διάζωμα. Κύριος σκοπὸς τοῦ τοίχου ἦτο ἡ ἐπέκδοσις τοῦ βράχου ἐσωτερικῶς, σὺ μὲν ἀλλὰ καὶ ἡ συγκράτησις τῶν χωμάτων. δι' ὧν ἐληροῦντο τὰ μεταξὺ τοίχου καὶ βράχου κενὰ ἐπιτεγγάνετο ἡ ὀριζοντιότης τοῦ ἐδάφους τοῦ 3 20 εἰσῶτος διαζώματος. Φαίνεται δὲ μάλιστα ὅτι διὰ τὸ ἀσθενὲς πάχος τοῦ ἐξεταζομένου τοίχου (0 425) κατεσκευάσθησαν αἱ κατὰ τόπους (5-6 μ.) σφριζόμεναι ἐπισχυτικαὶ ἀνηριδίδες (0 46+0 60) αἱ εἰσχωρούσαι εἰς τὸ σῶμα τοῦ βράχου. Εἰς τὰς ἀνηριδίδας δὲ ταύτας ἐγχορηγοποιήθησαν πορρόλιθοι προσερχόμενοι ἐξ ἄλλου κτιρίου, ὡς δεικνύει ἡ ἀντιστραμμένη ἀναθύρωσις, καὶ ὑποτομὴ ἦν φέρονται. Συνέδεοντο δ' αἱ ἀνηριδίδες πρὸς τοὺς λίθους τοῦ τοίχου διὰ χονδρῶν πεισοχίμων συνδέσμων ὧν, ὡς γνωστὸν, χροῖσις ἀποκλειστικῆ ἐγένετο κατὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς μάλιστα χρόνους.»

«Κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν γραμμὴν τοῦ διαζώματος ἀνευρέθη σειρὰ λίθων Δ ὕψους 0 405 καὶ πλάτους 0 90 ἐχόντων τοὺς ἀριμὸς καλῶς ἀριμότητος καὶ μίαν ὁρατὴν ἄρα, τὴν προσθίαν ἐπιφάνειαν. Οἱ λίθοι οὗτοι δύνανται ἄριστα γὰρ χαρακτηρισθῶν ὡς ἐδώλια.»

«Ἐπὶ τῶν λίθων Δ βαίνει 0 47 ἐσώτερον τοῦχος Ε μεταγενεστέρων χρόνων ἐξ ἄστων τὰ πολλὰ λίθων, ἀντικαταστήσας κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀρχαιότερον τοῦτον ἐν τῇ αὐτῇ θέσει εὐρισκόμενον οὐ λείψανα συμπεριελήφθησαν ἐν τῇ ἀνακατασκευῇ.»

«Ὡς ἐν τῷ ἄνω διαζώματι, οὗτοι καὶ κάτω περὶ τὴν ὀρθίστην εἶμαι βέβαιοι οὗτοι θὰ ὑπῆρχον ἐδώλια καὶ δὴ κατὰ τὴν προέκτασιν τῶν λίθων Β, τὴν βεβαίωτά μιν δὲ στηριζοῦ ἐπὶ τῶν ἐξῆς κυρίως λόγων: Ὡς εἶπον ἤδη, ἡ καὶ σήμερον ὁρατὴ ἐξωτερικὴ σειρὰ τῶν λίθων Β εἶναι ἀνωμάλως ἐλαττωμένη, τόσον μάλιστα πολὺ ὥστε, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ἐπιμελείας μεθ' ἧς ἐξετελέσθη τὸ οἰκοδόμημα, ἀδύνατον νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι προσωριζετο νὰ εἶναι ὁρατὴ. Θὰ ὑπῆρχε λοιπὸν ἀναγκασίως πρὸ αὐτῆς σειρὰ τῶν λίθων, δι' οὗς μάλιστα ὑπάρχει καὶ προσφορώτατον θεμέλιον, ἢ ἄλλως ὑπερβολικῶς (10 58) πλατεία εὐθυνηρία Α. Τὸ ὕψος τῆς ἔλλειψουσις σειρᾶς ἐδωλίων (ὧν εὐκολοιότης ἢ κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους ἀφαίρεισις λόγῳ τῆς παντελοῦς ἔλλειψεως συνδέσμων) ἦτο 0 405 ἀκριβῶς δηλαδὴ τόσον ὅσον καὶ τὸ ὕψος τῶν ἐδωλίων Δ τοῦ ἄνω διαζώματος. Τὸ ἀκριβὲς ὄμιος πλάτος αὐτῶν (πάντως ἔλασσον τῶν 0 58) ἀγνωεῖται, ὡς ἀγνωεῖται καὶ ἡ διατομὴ αὐτῶν, ἣν ἐσχεδιάσα δι' ἐπιμετρήσεως γραμμῆς ἐν τῷ διαγράμματι ὁμοίαν πρὸς τὴν τῶν θεάτρων.»

Ἀθήνησι:

Παναγιώτης Καστριώτης.

Β) Ἀμφιάρειον.

Τῷ 1918 ἐπαυλῆθη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς τῆς χαράδρας ὄρθης ἢ τοῦ χειμερινοῦ καταγωγίου ἔρευνα, ἀπεκλύθη δὲ ἅπαν σχεδὸν τὸ βόρειον σκέλος τῆς διπλευροῦ καὶ τοῖς οἰκημασιν ὁμοιογενῶς στοᾶς (ΑΕ 1917 239 εἰκ. 1 αἰ. 27 29—41). Ἡ ἐπίγειος ἀπέτελετο μάλιστα ἐκ τῶν ἐν νεωτέροις χρόνοις καταπιπτόντων χωμάτων τῆς βορείου κλειτύου τοῦ προσκειμένου ὄρους (πρὸ ΑΕ 1917 240 α, β, γ). Τοῦ ἐκ δυσμῶν 5ου οἰκηματος (16) τὸ θύραμα ἐν ὑστέροις χρόνοις ἐνεφράχθη κοινοῖς λίθοις καὶ τισὶ κεραμίδιον ἀποτμήμασιν, ἐγένετο δὲ τοῦτο ἴσως ἵνα τὸ 5ον οἰκημα συνδεθῆ διὰ θυρώματος μετὰ τοῦ 4ου (15). Οἱ κίονες συνέκιντο, ὡς εἰκόσται, ἐκ δύο ὑψηλῶν σφονδύλων, ἠρέθησαν δὲ τινες τῶν κάτω σφονδύλων (30 34 36 38 39 40) κατὰ γῶραν. Καὶ εἰς μὲν τῶν δυσμικιωτάτων (30) σφίζεται εἰς ὕψος 1 44, εἰς δὲ τῶν μέσων (34) εἰς ὕψος 1 96, ἄλλος (36) εἰς 0 75, ἄλλος (37) εἰς 1 20· εἰ δὲ ἠρέθησαν σφονδύλοι τινες πεπτοκότες, ὧν εἷς, ὡς ἐκ τοῦ μεγάλου ὕψους (1 69) εἰκόσται, εἶναι τινος τῶν πλησίον κίωνων, ἐπειδὴ δὲ ἠρέθη βραχύνει μὲν τῶν κίωνων 39 καὶ 40 δυσμῶθεν δὲ τοῦ αὐτοῦ διανόμου (38) καὶ, ὡς ἐκ τῆς κάτω περιγλυφῆς ὄθλον, εἶναι ὁ κάτω σφονδύλος, τῶν δὲ πλησίον κίωνων 36—39 τὰ κάτω σφίζονται κατὰ γῶραν, εἰκόσται ὅτι εἶνε τοῦ παρὰ τὸν διάνομον κίονος (40). Τῶν μικρῶν εὐρηματων μνημονεῖται στήθια πλῆματα πυραμιδοειδῆ, ὧν ἓν ἔφερε σφραγίδα (τοῦ ἄρχοντος ἢ τοῦ ἐργαστηριάρχου κλπ, πρὸ Nilsson TALindos 57 59 60, ΑΕ 1916 121), καταγῶτων ἀγρίων σύνδεσμοι μολυβδοῖ, λύγων ἀποτμήματα. Τὰ εὐρεθέντα νομίσματα Ἀθηναίως κομισθέντα κατετίθησαν ἐν τῷ νομισματικῷ μουσεῖῳ (NM 1918 107), εἶνε δὲ ἐν ἀργυροῦν Βοιωτῶν (κάνθαρος) καὶ γαλᾶ παντοπακά, Ἀθηναίων (Ζεὺς πολιεὺς κερανοδόλος), Βοιωτῶν, Αἰτωλῶν, Μακεδονίας (*Αντιγόνου Γονατᾶ [Σάτυρος ἐγεῖρον πρόπαιον] καὶ Φιλίππου Ε' [ἱππεὺς στεφανῶν τῶν Ἑπών]), Μεγαρέων, Φωκίων, Χαλκιδίων.

Πρὸς τῇ ἄλλῃ ἐργασίᾳ ἔχριν τῆς πρὸς τὸν χειμῆρον πλημυροῦντα ἀσφαλείας τῆς προπέσαν ἀποκαλυφθείσης κρήνης (ΑΕ 1916 119 ΠΑΕ 1916 65) ὠρθώθη λίθοις ἱκανοῖς ἔρουμα ἐπὶ τῆς κοίτης πρὸς τὴν κρήνην, ἠθροίσθη δὲ προσφόρος καὶ ἡ κοίτη, ἵνα μὴ μέγας καὶ πολὺς πρὸς τὴν κρήνην ῥεῖον ὑποσκάπηται αὐτὴν. Τὸ κτίσμα σύγκειται ἐκ δεξαμενῆς τετραπλεύρου (εἰκ. 1 καὶ 4 α, β, γ, δ, ε) καὶ περιδύλου τετραπλεύρου μετὰ κλίμακος μεταξὺ, εἰς τὸν ἐπὶ τῆς βορείου πλευρᾶς τῆς δεξαμενῆς κρονὸν καταγούσης, εἶνε δὲ ἰσὺδομον, τῆς πΧ 415 ἑκατονταετηρίδος, διὰ πλινθίων ὑποσκληροῦ ἰσοστατοῦ ἰσοῦψων μὲν καθ' ὅλου (± 0 48) καὶ πῶς πῶς ἰσοπατῶν (0 275—0 47, 0 42—0 465 0 49) ἔστι δ' ὅπου καὶ ἰσομήκων ἰσοδομημένων, τὰς ὁρατὰς ἐπιφανείας, ἦγον τῆς μὲν δεξαμενῆς τὰς ἐξωτερικὰς τοῦ δὲ περιδύλου τὰς ἐσωτερικὰς, εὐθυτόμους ἔχον. Καὶ ἡ μὲν δεξαμενὴ, ἐπὶ τοῦ στομίου ἐκ τεσσάρων (καὶ ἐνὸς ἐλάττονος, εἰκ. 1 καὶ 4 σ, η, ζ) ἄνω ἀλλήλοισ ἰσοπέδων λίθων συγκειμένη, ἔχει βᾶθος μὲν ± 1 92, πλάτος δὲ ἐσωτερικῶν ἐπὶ μὲν τοῦ στομίου ± 0 85 [ἀπὸ Δ πρὸς Α, εἰκ. 1 κα] καὶ ± 0 87 [ἀπὸ Β πρὸς Ν, εἰκ. 1 μν] (οὗτος γρ. ἐν ΑΕ 1916 119 α, β, γ, ΠΑΕ 1916 65 κατ. 4), ὑπὸ δὲ τὰ γείλη μέχρι τοῦ πυθμένου κατὰ δόμους κανονικῶς πῶς διάφορον (ἐν εἰκ. 1 καὶ 4 ἡ διαφορὰ δηλοῦται διὰ στικτῶν γραμμῶν) ἢ γὰρ βόρειος καὶ ἡ δυσμικὴ πλευρὰ σύγκειται ἐκ τεσσάρων στοίων, ὧν οἱ λίθοι ἕκαστοι κατῆχουσιν ἅπαν τοῦ τοίχου τὸ πάχος, τοῦτο δὲ φαίνεται πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας, ἔπειτα ἐπὶ τῆς δυσμικῆς ἔξω, ἔνθα προφαίνεται τὸ δυσμικὸν ἄκρον τοῦ τε πρώτου, ἦγον τοῦ κατωτάτου, τῆς βορείου πλευρᾶς στοίου, ὅστις καὶ ἔξῃ τοῦ δυσμικοῦ στοίου ± 0 083 (εἰκ. 1 ζ), καὶ τοῦ τρίτου αὐτῆς στοίου, εἶτα ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν τῆς δεξαμενῆς παρεῶν, αἵτινες, καίπερ ἔτι καὶ νῦν ὅλως τῷ ἐπιγείματι κάλλιστα σφριζόμενα κεκαλυμμένα, φέρονται ἀντιστοιχοῦς τοῖς δόμοις ὁμαλάς, ὡς εἶπεν, ἄνω-